

LBRIS

We know
books

Alain
Gavriluțiu

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2022

CUPRINS

PLĂCINTELE GIANINEI	5
SEMINȚE DE FLOAREA SOARELUI	145

PLĂCINTELE GIANINEI

Ghioooooorrrrrr... nu știa dacă mațele îi ghiorăiau de foame sau din cauza Whiskas-ului pe care îl mâncase cu o seară în urmă. Numele lui adevărat era Alexandru Dorian Costache. Șpil, pentru prietenii apropiați. Arăta exact ca un șpil, cu fața uscată, lungă și palidă, cu buze subțiri, aproape la fel de mov ca cearcănele mari de sub ochii tulburi, cu urechi moderat clăpăuge în care se înfoiau, ca doi negi gălbejiți, doi cercei de aur, cu felul acela de sprâncene inutile pentru expresie, imobile, care parcă sunt înfipite în creier și rămân țepene, indiferent de mișcările feței, cu degete de pianist și mușchi lungi de atlet, cu antebrațele pline de cicatrici, vestigii carnale ale momentelor de demență etilică, pe vremea când viața îl lua la tăvălit și trebuia să își măcelărească brațele ca să nu înnebunească. Avea vene proeminente, trasee aproape transparente în care puteai distinge târâitul sângelui. Avea o permanentă neliniște care îi stăpânea tot corpul, dar pe care reușise să o constrângă doar la nivelul extremităților sale. Șpil avea o nevoie extremă

să-și frece mâinile și, oricât de relaxat ar fi fost, de fiecare dată când își frământa înfrigorat palmele, i se aprindea în ochi bucuria fumătorului care-și aprinde un joint baban din OCB-uri *extra large* după o perioadă mare de pauză.

Șpil era porecla perfectă, pentru că era și o definiție corectă a caracterului său. Se comporta ca unul, aproape nevăzut, greu de prins, alunecos, ușor perfid și căutând mereu punctul slab unde să-ți dea lovitura decisivă. Era genul de om foarte util pentru buna funcționare a mecanismelor sociale, conceput de marea schemă a universului cu unica misiune de a-ți provoca un neajuns. Spre marele lui noroc, Șpil se număra printre acei puțini și preafericți protejați ai ursitoarelor, care își metamorfozase chemarea în meserie. Șpil se făcuse hoț. Și încă de la început a fost clar pentru toată lumea că este un talent înnăscut, o genă rară de măiestrie și eleganță într-o lume din ce în ce mai plină de pungăși meschini, orientați mai degrabă spre violență și intimidare golănească decât spre rafinamentul infracțiunii sau tehnica subtilă. Cineva ca Șpil este aproape unic în țara unde ciordeala agresivă a devenit pentru furtul generos, elegant, vioi, simbolic și curajos al lui Robin Hood, Ned Kelly, Grettir Ásmundarson, Grace O'Malley, sir William Wallace sau Iancu Jianu ce a fost Vezuviul pentru Pompei. Pe scurt, Șpil este pentru industria hoției ceea ce e Messi pentru fotbal. Începuse să fure la fel cum încep scriitorii să scrie, pictorii să picteze sau muzicienii să cânte, la fel ca toți cei care își întâlnesc destinul și își descoperă chemarea. Din întâmplare. Întâmplare care

face ca, la vârsta de paisprezece ani, să bage de seamă țâțele vecinei de la scara A, etaj doi, apartament 10. O chema Gianina și avea cele mai spectaculoase țâțe pe care le văzuse vreodată. E drept că nu văzuse multe țâțe la viața lui, dar unele lucruri au o spectaculozitate viscerală și se afișează cu o siguranță pe care o poți obține doar dacă posezi irefutabil conștiința unui merit recunoscut și confirmat de însăși legea naturală a lucrurilor. Țâțele superbe sunt rare, dar, atunci când îți ies în cale, le recunoști la fel cum identifici ideile geniale... Pur și simplu știi.

Gianina era în clasă cu el, iar Șpil, de fiecare dată când îi vedea țâțele rotunde și ferme cum își bălângăne sfârcurile rozalii pe sub bluzele transparente, își simțea prohabul inundat de șuvoaie de eros adolescentin. Din păcate, intensitatea patimii cu care voia s-o posed pe Gianina începuse să devină o sursă de batjocură, pentru că, indiferent de locul în care se regăsea în prezența țâțelor și ghicea în începutul decolteului nesfârșit pielea albă și materia decadent de voluptoasă care o umplea, avea sarcina supărătoare să gestioneze o sculă umflată, gata să pleznească de dorință, zbatându-se în pantaloni, izbindu-se cu capul de țesătura boxerilor, cerându-și dureros dreptul la pizdă. I se întâmplase la farmacie când îi cumpăra pastile de cap maică-sii, i se întâmplase în fața blocului, când se juca volei, iar țâțele Gianinei săltau nebunește, agitându-și exuberant mameloanele întărite, i se întâmplase la tablă, la ora de calcul matematic, când, în prima bancă, Gianina se aplecase ca să aștearnă conștiincios rezultatul problemei, iar țâțele i se compri-

maseră pe tăblia băncii. Simpla contemplare a boltelor mamare stârcite de lemn și a șanțului adânc, care se pierdea spre buric, separând drastic cele două hălci de carne, i-a aruncat în aer organul ce nu era nici os, nici mușchi. Profesoara de mate și-a dres glasul încurcată. Era și normal... avea șaptezeci de ani și ținea locul profului titular, care își rupsese piciorul. Probabil că nu mai văzuse o erecție atât de entuziastă de pe vremea lui Gheorghiu Dej. L-a trecut în bancă și i-a dat doi. Pe Șpil l-a durut în cur. După ce și-a petrecut restul orei cu sângele căzut în pelvis, cu privirea colată de cele două mameloane zgribulite și cu mintea capturată de fantezmele unui futai ilicit în dormitorul părinților, l-a durut și în pulă... Când soneria a anunțat finalul orei și al coclelii aritmetice, Șpil luase deja o hotărâre. Avea la dispoziție o pauză de zece minute ca să obțină măcar o interacțiune verbală cu vecina, dacă un futai și-o felație chiar nu puteau fi luate în discuție.

ȚRRRR... ȚRRRRR... ȚRRRRR... mamă ce foame îi era... Telefonul suna isteric, însă se simțea așa de obosit și fără vlagă încât masa bătrână și scorjită de unde răcnea instalația antică părea mai aproape decât luna, dar totuși mai departe decât Parisul. ȚRRRR... ȚRRRR... ȚRR... ȚR... Ț... s-a concentrat asupra zgomotului țipător, însă sunetul era ca o alarmă perseverentă ce îi dădea mințile de pereți. Creierul îl dorea și trimitea trasee algice în tot corpul în ritmul țârâielii

dislexice, însă, pe măsură ce se concentra asupra zgomotului și creierul își epuiza rezervele de durere, sunetul monoton, mort, inflexibil a devenit din ce în ce mai discret, până când, extenuat de tortura sonoră, a încetat să-l mai audă. Îl ghicea după cum tulbura aerul fin din jur, însă cortexul său îl ignora din instinct de supraviețuire. Și-a dus mâinile la urechi, pentru că simțea că mintea i se lichefiasse și se scurgea pe urechi, murdărindu-i de idei hanoracul cel nou. Iar să-și păteze hanoracul cel nou era ultimul lucru pe care și-l dorea... Nu-i era de bani, pentru că îl furase. Însă, de când îl extirpase de pe un scaun pe terasă la Mamaia, dobândise cine știe cum convingerea viscerală că bucata de pânză era purtătoare de noroc, iar el știa cel mai bine că trebuie să fii atent când te vezi cu Tyche pentru că, atunci când vine vorba de pete, straiul zeiței, precum și ursita proprie, sunt mai sensibile decât mătasea albă. Deși dezgustat, și-a pipăit scrupulos urechile, căutându-și zeama minților în jurul pavilioanelor auriculare și chiar mai jos, pe gât, dar n-a găsit nici urmă din umoarea pe care o bănuia lipicioasă, gelatinoasă și grețoasă la atingere... Încă avea mințile la el.

Problema lui Șpil era imaginația incontrollabilă și paranoia genetică. Prima îl entuziasma, a doua îi reteza cu nepăsare orice elan. Își aduna cu veselie o grămăjoară de curaj pe care primul gând negru o toca și i-o transforma într-o ploaie de pulbere fină, diluată, veștedă, inutilă.

Gianina avea obiceiul de a petrece pauzele la fereastră împreună cu cele două prietene de-ale ei mai urâte și cu țâțe mai mici. Acolo, primea în audiențe scurte roiul de pretendenți la găoaza ei, capabili să-și vândă organele ca să-și poată implanta un minut cocoșei înfometați între țâțele ei proaspete. Din păcate pentru el, Șpil a fost mereu atașat de organele sale, așa că varianta bișniței cu propriii rinichi nu era una dintre promisiunile pe care putea să le facă având conștiința împăcată și n-ar fi dorit ca relația lui cu țâțele Gianinei să aibă drept fundament un fals.

Gianina era în dreptul ferestrei și soarele îi developa tridimensional toracele prin bluza subțire, iar țâțele alea îndrăcite se mișcau sincronizat cu sfârcurile, răvășind aerul la fiecare inspir. Șpil a privit coregrafia senzuală a țâțelor, tangoul pasional al sfârcurilor ca pe un film mut și viu din soare și carne care rulează într-o mașinărie misterioasă, încă nedescoperită, a fraților Lumière. Gianina era mașinăria de vise a vieții, iar Șpil stătea ca un fătălău fără coaie în banca lui, penultima, pe rândul de la perete. Ar fi trebuit să-și controleze frisoanele de emoție care îi scuturau stomacul și îi răsuceau vintrele într-un vârtej istovitor. Ar fi trebuit să-l dea la o parte pe nespălatul ăla de la A, care-i ținea de obicei rucsacul Gianinei atunci când pleca de la școală, să se uite urât la șeful de clasă care o pupă în cur la fiecare oră, să-l îmbrâncească pe piticu' de la etajul trei, care își freca nasul de țâțele ei de fiecare dată când se urcă cu ea în lift, să se înțepenească în fața ei și să-i atingă sfârcurile de Afrodita. Însă el nu era Ares. Ar fi fost mai ușor să

găsească potirul Sfântului Graal și să servească din el o porție de lapte cu cereale și Nesquick decât să aibă măcar șanse să adulmece găozul parfumat al Gianinei fără o situație financiară înfloritoare și o pilozitate facială cel puțin vizibilă, dacă nu abundentă. Ce să mai vorbim de cazul în care ar fi vrut să-și descarce umorile între țâțele ei trufașe! Șansele sale de izbândă tindeau asimptotic spre zero. Șpil și-a petrecut primele patru minute ale pauzei contemplând țâțele acestei Venus vivendis, carnală, caldă, zemoasă, iar perspectiva descurajantă a unui eșec amoros indubitabil l-a aruncat într-un consumbru de dezolare greoaie, densă și înnorată. Scrijelea turmentat cu unghiile lemnul băncii, scormonindu-se prin viscere, sinapse și suflet. Căuta curaj acolo unde nu putea găsi decât teroare, așa cum un îngropat de viu caută aer acolo unde nu mai poate găsi decât viermi și întuneric.

În spatele ușii, începuseră să se agite niște umbre... Niște umbre cu voci. Umbrele păreau puțin contrariate și intens ofuscate și nici măcar nu știau că aveau toate motivele să fie așa... Cu siguranță, și făceau pe grozavii, vorbeau burlesc, așa încât Șpil și-a dat repede seama că habar n-aveau că se mai afla încă acolo... Dacă ar fi știut că era atât de aproape de ei, toată hoarda de Che Guevara de apartament ar fi stat pitulată în sufrageriile lor, trăgând din când în când cu ochiul pe vizor, ca să vadă dacă perimetrul era liber. Mult după plecarea sa

ar fi ieșit cu gușile tremurând de revoltă, blestemând cu pieptul înaintea ghinionului care a făcut să nu audă nimeni nimic suspect pe scară. Se simțea ca un vampir care, în loc să se hrănească cu sânge proaspăt de vestală, se otrăvea cu sânge împuțit de șobolan. Disprețuia genul ăsta de oameni, mici, cu televizoare mici, cu mobile și lustre mici, cu dvd-uri mici, cu camere de luat vederi mici, cu monitoare mici, cu fotolii mici, cu inele mici, cu ceasuri mici, cu tablouri mici și cu aparate de fotografiat mici. Se ura pe sine că fura de la ei, pentru că orice interacțiune cu acești liliputani ezoterici îl făcea să-și privească acuzator viața și să cugete cu asprime la tabloul propriei decăderi. Spre deosebire de Caravaggio care, deși marginal ca și el, privise în sine ca să-l vadă pe Goliat, Șpil nu se putea lăuda decât cu pata aia imensă și vâscoasă de sânge închis la culoare, care se târa încet spre ușa de la sufragerie. Deși înțelegea pericolul pe care îl reprezenta scurgerea arterială, nu se putea mobiliza să caute vreo soluție care să împiedice înaintarea dărei incriminatoare de hematii.

Mamă ce foame îi era... Ar fi mâncat și creier crud de miel dacă ar fi găsit... Unde o fi frigiderul în casa asta?

Gianina se uita uimită la prăjitură. Șpil stătea drept în fața ei și nu zicea nimic. Ai fi zis că era un școlar catatonie, dar, cu puțină atenție, ai fi observat zbaterea ușoară și necontrolată a buzei de jos, semn neîndoielnic

al unei nervozități excesive. Se simțea ca dracu' stând așa cu ochii mari și buza tremurând, înlemnit cu mâna întinsă spre Gianina, stingher în bătaia soarelui care-i topea glazura de ciocolată a prăjiturii pe degete, înconjurat de grimase batjocoritoare. Stătea cu ochii pironiți în infinit, simțind că, dacă ar fi tentat să privească în jur lumea, s-ar fi rotit o dată cu ochii lui, centrul echilibrului i s-ar fi panicat și ar fi leșinat. Tăcea, pentru că își simțea organele comprimate în coșul pieptului și se temea că, dacă ar fi deschis gura, s-ar fi făcut iremediabil de căcat. N-ar fi putut scoate niciun sunet sau, dimpotrivă, ar fi scos doar sunetele greșite. Mai plauzibil însă era un potop abundent de vomă. Iar dacă vrei să impresionezi o pereche de țâțe, să borăști pe stăpâna lor încât să-i umpli decolteul cu resturi de omletă și iaurt e ultimul lucru pe care ți-l poți dori. Sau penultimul, pentru că să-i vomezi în gât, în timp ce-o lingi excitat, e o mutare mult mai neinspirată. Atât de neinspirată încât poate fi considerată aproape un păcat capital și conduce detașat în toate clasamentele dezastrelor împerecherii. N-ar fi putut să spună nici măcar cu aproximație de cât timp stătea în poziția aia teatrală, răstignit pe altarul țâțelor cu sfârcuri roz. Ar fi putut fi o jumătate de minut sau ar fi putut fi cinci minute. Avea nesiguranța temporală pe care o dobândești după un gram de Mexican Haze, când oamenii încep să se miște sacadat și timpul devine un brownie cu aspic.

Era mai nervos decât fusese prima dată pe stadion când, îmbrăcat în tricoul echipei favorite, păstorit de taică-su, strigase pentru prima dată: Muie Steaua!... În nocturnă. Avea trei ani și nu știa dacă *muie* este un

cuvânt, însă îi plăcuse cum i se umflau obrazii atunci când îl pronunța. Oamenii din jur s-au întors mirați la auzul glăsciorului însuflețit. I-au zâmbit mândri. Fără îndoială, în acea seară Șpil fusese cea mai proaspătă muie pe care o primise vreodată Steaua... În nocturnă. Taică-su s-a înroșit. A simțit asta pentru că mâna care îl ținea de umăr s-a încordat strângându-l puternic. Era o dojană mută, dar și felul lui taică-su de a-și stăpâni stânjeneala – întotdeauna când simțea emoții puternice considera stăpânirea lor ca pe o provocare personală, de succesul căruia ar fi depins propria supraviețuire. Așa că, dincolo de tristețile sau fericirile legale, Șpil nu-și văzuse niciodată tatăl trădând nici cea mai mică reacție. În momente cruciale, era capabil să-și gestioneze propriu suflet încât până și Sfinxul s-ar fi manifestat mai zgomotos și mai expansiv decât taică-su. Probabil că doar rigor mortis și emoția puteau să-l facă atât de imobil. Nu împreună și nu neapărat în ordinea asta. Însă, pe cât era de imobil în exprimare, pe atât de tare i se mișcau mâinile, pe care și le freca pentru a-și domina emoția... iar când nu făcea asta, îl strângea pe el de umăr. Deși ar fi fost alte particularități mai meritorii pe care să le moștenească, Șpil dobândise de la părintele său doar acest obicei de autosuprimare emotivă. Știe și poezii, a spus taică-su cu glas stins... Lumea a râs și mâna s-a încleștat și mai dureros pe umărul lui Șpil.

Prăjitura începuse deja să-l incomodeze. Șpil era în faza în care începea să conștientizeze și să recunoască în el însuși ciudățenia psihică a tatălui său, iar situația reclama autoritar prezența ambelor mâini. Cu cât Gianina se hotăra mai repede dacă îi accepta prăjitura,